

РЕШЕНИЕ

№ 98

гр. Пазарджик, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилов
Д. П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
като разгледа докладваното от Д. П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20225200500738 по описа за 2022 година

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение №1119/17.10.2022г., постановено по гр.д.№1235/2022г. по описа на РС- Пазарджик е осъден Д. Д. З., с ЕГН ***** от с. П., ул. „Първа“ №44, обл.Пазарджик, да заплати на Л. Р. И., с ЕГН ***** от с.П., ул.„22-ра“ №26, обл.Пазарджик, сумата от 4800лв., съставляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразили се в болки и страдания, претърпени от Л. Р. И., с ЕГН *****, в резултат от извършено на 06.06.2020г. в с.П., обл.Пазарджик от Д. Д. З., с ЕГН ***** от с. П., ул.„Първа“ №44, обл.Пазарджик престъпно деяние по чл.129, ал.2, във вр. с ал.1 от НК, за извършването на което З. е бил признат за виновен с влязла в сила присъда по НОХД №461/2022г. по описа на РС- Пазарджик, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 06.06.2020г. до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлен предявения иск в останалата му част- над присъдените размери от 4800лв. до претендираните размери от 12000лв., като неоснователен и недоказан.

Осъден е Д. Д. З., с ЕГН ***** от с.П., ул.„Първа“ №44, обл.Пазарджик, да заплати на Л. Р. И., с ЕГН ***** от с.П., ул.„22-ра“

№26, обл.Пазарджик, на основание чл.45 от ЗЗД, сумата от 120лв., съставляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, претърпени от И. в резултат от извършено на 06.06.2020г. в с.П., обл.Пазарджик от Д. Д. З., с ЕГН ***** от с.П., ул.,„Първа“ №44, обл.Пазарджик престъпно деяние по чл.129, ал.2, във вр. с ал.1 от НК, за извършването на което З. е бил признат за виновен с влязла в сила присъда по НОХД №461/2022г. по описа на РС- Пазарджик.

Осъден е Д. Д. З., с ЕГН ***** от с.П., ул.,„Първа“ №44, обл.Пазарджик, да заплати на Л. Р. И., с ЕГН ***** от с.П., ул.,„22-ра“ №26, обл.Пазарджик, сумата от 243,54лв., представляваща сторените от ищеца съдебно- деловодни разноски, съразмерно с уважената част от исквете, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

Осъден е Л. Р. И., с ЕГН ***** от с.П., ул.,„22-ра“ №26, обл.Пазарджик, да заплати на Д. Д. З., с ЕГН ***** от с.П., ул.,„Първа“ №44, обл.Пазарджик, сумата от 891,09лв., представляваща сторените от ответника съдебно- деловодни разноски, съразмерно с отхвърлената част от исквете, на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

Осъден е Д. Д. З., с ЕГН ***** от с.П., ул.,„Първа“ №44, обл.Пазарджик, да заплати на основание чл.78, ал.6 ГПК в полза на РС-Пазарджик /по сметката на Пазарджишкия районен съд/, сумата в размер на 242лв.- дължима държавна такса.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от Д. Д. З., чрез пълномощника му адв.П. М., като се обжалва решението, в частта, с която Д. Д. З. е осъден да заплати на Л. Р. И., сумата от 4800лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, както и да заплати разноски на ищеца в размер на 243,54лв.

Счита се, че в случая не е доказана по делото причинно- следствената връзка между извършеното деяние и продължителността на периода, в който са търпени болките и страданията от пострадалия ищец.

Приема се, че размерът на присъденото обезщетение се явява необоснован, доколкото в тази насока не са събрани обективни доказателства.

Визира се, че в наказателното производство няма данни, при наличието на установена средна телесна повреда, за какъв период от време, ищецът е понесъл болки и страдания вследствие на нея. Продължителността не е

установена категорично и безспорно в настоящото производство, а са налице само отделни обективни данни и то противоречиви в свидетелските показания по делото.

Твърди се, че доколкото съдът е длъжен да се съобрази с чл.300 от ГПК, то и одобреното споразумение установява причинената вреда, но не и състоянието на ищеца след това, причинените болки и страдания, още по-малко период от време, през който ги е търпял.

Сочи се, че присъденият размер на обезщетение за неимуществени вреди от 4800лв. е неоснователно определен, като е силно завишен и поради факта, че в пъти надвишава размера на имуществените вреди от 120лв.

Счита се, че с оглед критерия за справедливост, определен в чл.52 от ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява, не е налице съизмеримост и съответност.

Приема се, че присъденият размер на неимуществени вреди не съответства и на определеното от наказателния съд за извършеното деяние наказание, а именно пробация от 10 месеца, като едно от най-леките наказания. Поради което и на това основание се счита, че решението е необосновано.

Отбелязва се, че за ищецът не са настъпили трайни и физически последици, като същия се е възстановил напълно и не е налице остатъчна нетрудоспособност.

Визира се, че съпричиняването на вредоносния резултат от ищеца, което районния съд е приел за доказано е в по-голям процент от определения от съда, с оглед провокативното поведение на ищеца, употребата на значително количество алкохол и факта, че пръв е осъществил физически контакт, а ответникът е нанесъл един единствен удар и то в защита, след което си е тръгнал.

Счита се за прекомерен размерът на присъденото обезщетение за жалбоподателят и поради факта, че с оглед представения трудов договор на последния се установява, че той работи на минимална заплата в строителството и осигурява освен собствената си издръжка и тази на жената, с която живее на семейни начала от няколко години и десетгодишното ѝ дете, което гледа като свое, данни за което се съдържат в свидетелските показания.

Твърди се, че следва да се отчете в тази връзка и добрата

характеристична справка на жалбоподателят, съдържаща се в кориците на наказателното дело. Обратно на това се визира, че свидетелските показания са категорични и еднопосочни, че ищецът и в други случаи е имал агресивно поведение, често в разрез със закона.

Искането е да се отмени решението на първата инстанция в обжалваната част и да се потвърди в останалата му част. Алтернативно се намали размера на присъденото обезщетение.

Моли се за присъждане на разноски.

В срок е постъпил писмен отговор от другата страна в процеса- Л. Р. И., чрез пълномощника му адв.Г..

Твърди се, че подадената жалба е неоснователна и неаргументирана.

Поддържат се съображенията изложени пред първоинстанционният съд, че иска е допустим, основателен и недоказан.

Напълно се споделя анализа на доказателствата и мотивите на районния съд, като се счита, че постановеното решение е правилно, законосъобразно и справедливо, тъй като е постановено в съответствие със събраните по делото доказателства, преценени в тяхната пълнота и всеобхватност.

Искането е да се остави без уважение подадената въззивна жалба, като неоснователна и се потвърди първоинстанционното решение.

В съдебно заседание, жалбоподателят Д. Д. З. се явява лично и с пълномощникът му адв.П. М.. От страна на последната се поддържа подадената въззивна жалба, като се приема, че обжалваното решение е неправилно. Във връзка с последното се излагат съображения. Претендират се разноски.

Ответникът по жалбата- Л. Р. И., редовно призован не се явява. Същият се представлява в съдебно заседание от процесуалния му представител адв.Г.. От страна на последния се оспорва подадената въззивна жалба, като се моли същата да бъде оставена без уважение. Моли се за потвърждаване на решението на първоинстанционния съд, като правилно и законосъобразно. Моли се за присъждане на разноски пред въззивната инстанция.

Пазарджишкият окръжен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните и в съответствие с правомощията си,

регламентирани в чл. 269 от ГПК, намира за установено следното:

Пред РС- Пазарджик производството е образувано по повод на подадена искова молба от Л. Р. И., с ЕГН***** от с.П., ул.,22-ра“ №26, обл.Пазарджик, против Д. Д. З., с ЕГН***** от с.П., ул.,Първа“ №44, обл.Пазарджик, с правно основание чл.45 във вр. с чл.52 от ЗЗД и цена на исковите 12120лв.

Твърди се в същата от страна на ищецът, че с протоколно Определение от 11.04.2022г. по НОХД №461/2022г. на РС- Пазарджик, ответникът Д. Д. З. е бил признат за виновен в това, че на 06.06.2020г. в с.П., обл.Пазарджик, чрез нанасяне на удар с ръка в областта на главата му причинил средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал.1 във вр. ал.2 от НК изразяваща се в закрито пълно счупване на левия ъгъл на долната челюст и открито пълно на тялото на долната челюст в дясно, като това увреждане е реализирало медико-биологичния квалифициращ признак „счупване на челюст”.

Твърди се, че в резултат на престъпното деяние на 06.06.2020г. на И. са му били нанесени имуществени вреди за медикаментозно лечение и неимуществени вреди, изразяващи се в преживяните болки и психически страдания в един не малък период от време. Близко месец бил с шина на челюстта и не можел да се храни, а това ставало със сламка, изпитвал страх, унижение, накърнена неприкосновеност и достойнство, а и близко година не можел да работи, тъй като не му позволявали лекарите да вдига тежки предмети.

Искането е да се постанови решени, с което се осъди ответника Д. Д. З. да му заплати сумата в размер на 120лв. имуществени вреди за медикаментозно лечение и да заплати сумата в размер на 12000лв. неимуществени вреди, изразяващи се в преживяните от него болки и психически страдания в един не малък период от време, близко месец бил с шина на челюстта и не можел да се храни, за изпитаните от него страх, унижение, накърнена неприкосновеност и достойнство, ведно със законната лихва от датата на увреждането 06.06.2020г., до окончателното изплащане на задължението. Претендират се разноси.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от страна на ответника Д. Д. З.. В него се застъпва становище, че предявения иск срещу него иск е неоснователен изцяло.

Твърди се, че липсва причинна връзка между уврежданията на ищеца и поведението на ответника, както и с твърдения период на преживените болки и страдания. Напротив, приема се, че самият ищец сам бил допринесъл с поведението си за настъпването на този резултат, като се е поставил в ситуация в която следвало да съзнава, че са могли да възникнат евентуални вредни последици за него.

Приема се, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от деянието.

Моли се де се има предвид, че наказателният съд в протоколното определение с което било постигнато споразумение е прието за установено, че пострадалият И. имал „провокативно поведение“ спрямо ответника и същото било отчетено от съда в посока на определяне на едно по леко по вид и размер наказание, както било посочено в самото определение.

Съдът бил счел в мотивите си, че по този начин щели да бъдат постигнати целите по чл. 36 от НК, вземайки предвид всички обстоятелства, включително „предшестващите престъпното деяние“. Наложено било наказание пробация за срок от 10 месеца, а не лишаване от свобода, което като значително по- леко също следвало да се преценява с оглед определяне размера на вредите по справедливост от съда в посока на намаляването им.

Твърди се в отговора, че в показанията на почти всички от разпитаните девет свидетели в досъдебното производство и в производството по НОХД №461/2022г. на РС- Пазарджик се съдържали твърденията, че ищецът бил под въздействието на алкохол- „беше пил“, „пиян“, „пиеше“ и др.п. В голяма част от показанията, а така също било прието за установено от разследващите органи в доклада по чл.226 от НПК и в доклада по чл.203 ал.4 от НПК, че ищецът И. пръв осъществил физически контакт с ответника, като го бутнал с ръка назад, а последният нанесъл удар в защита на това нападение. Ищецът допринесъл обективно за вредоносния резултат, създавайки условия и улеснявайки с поведението си неговото настъпване. С оглед на това, твърденията за накърнено достойнство и унижение в исковата молба били неоснователни и не следвало да се вземат предвид, тъй като самият пострадал бил допринесъл за тези последици. Същият следвало да осъзнава евентуалните последици от поставянето си в алкохолно опиянение и оттам на агресивното си поведение. В противен случай щяло да се окаже, че

претендира права от собственото си противоправно поведение, което не било допустимо.

Сочи се, че в досъдебното производство се съдържали данни и за това, че З. бил нанесъл само един удар, след което ищецът продължил да пие и пуши и дори да си говори с останалите, което говорило за една не особено голяма степен на интензивност на нанесената травма и липса на причинна връзка на деянието с настъпилите последици и продължителността им. Едва на другия ден същият посетил бърза помощ. Излагат се твърдения, че предявеният размер на обезщетението за неимуществени вреди не съответствал на установените в хода на наказателното производство факти, които по силата на чл.300 от ГПК били задължителни за съда в гражданското дело и на установената съдебна практика в тази насока. Съдът не следвало да отчита и твърденията на ищеца за оставането му без работа, тъй като претенция за пропусната полза не била предявена и освен това нямало медицински документи, въз основа на които да се приеме, че този факт бил пряк и непосредствен резултат от деликта и не се дължи на други причини.

Не на последно място, приема се, че предявения размер е прекомерен за ответника и с оглед на факта, че същият работил на минимална заплата в строителството и осигурявал освен собствената си издръжка и тази на жената, с която живее на семейни начала от няколко години и десетгодишното ѝ дете, което гледа като свое.

Моли да се отчете в тази връзка и добрата характеристична справка на ответника, съдържаща се в кориците на наказателното дело. Обратно на това-ищецът бил известен с агресивното си поведение, често в разрез със закона, както и това на неговото обкръжение.

Искането е да се отхвърли иска като неоснователен, алтернативно- да бъде намален размера на претендираните вреди.

Моли се за присъждане на сторените разноски в производството.

Въззивният съд приема за установена следната фактическа обстановка:

Видно от НОХД №461/2022г. по описа на РС- Пазарджик се установява, че с протоколно определение от 11.04.2022г., съдът е одобрил постигнатото между РП- Пазарджик и Д. Д. З., с ЕГН***** от с.П., ул.,„Първа“ №44, обл.Пазарджик споразумение, по силата на което ответникът З. се е признал

за виновен в това, че на 06.06.2020г. в с.П., обл.Пазарджик е причинил на Л. Р. И., с ЕГН***** от с.П., ул.,22-ра“ №26, обл.Пазарджик, средна телесна повреда, изразяваща се в закрито пълно счупване на левия тъгл на долната челюст и открито пълно счупване на тялото на долната челюст в дясно, като това увреждане е реализирало медико- биологичния признак „счупване на челюстта“- престъпление по чл.129, ал.1 във вр. с ал.2 от НК, поради което и на основание чл.55, ал.1, т.2 б.“б“ от НК е бил осъден на „пробация“, при следните мерки за контрол и въздействие по чл.42а, ал.2, т.1 и т.2 от НК: Задължителна регистрация по настоящ адрес при честота на явяване и подписване два пъти седмично за срок от 10 месеца, както и Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от 10 месеца.

От материалите по делото се установява, че при възникналият инцидент, на ищеца И. е била причинена средна телесна повреда, изразяваща се в закрито пълно счупване на левия тъгл на долната челюст и открито пълно счупване на тялото на долната челюст в дясно, като това увреждане е реализирало медико- биологичния признак „счупване на челюстта“. Описаните травматични увреждания се потвърждават и от представената към исковата молба и приета по делото медицинска документация, вкл. издадените епикризи от УМБАЛ „Св. Георги“ЕАД- гр. Пловдив.

По делото са приложени 5 броя фискални бонове, удостоверяващи заплатени от ищеца И. потребителски такси в полза на МБАЛ Пазарджик и УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД- гр. Пловдив, вкл. и за извършен консултативен преглед, на обща стойност от 120лв.

От извършената от съда служебна справка за съдимост се установява, че ищецът Л. Р. И. е неосъждан.

В показанията си св.Ф.Х. /приятелка на ищеца/ визира данни в насока, че непосредствено след инцидента, ищецът И. не се чувствал добре /изпитвал силни болки в челюстта/, устата му кървяла. Оплакванията на ищеца от търпените болки в челюстта продължили около 2-3 месеца след инцидента, 1 месец от които бил с поставена шина и имал затруднения с храненето. През този месец И. се хранил с помощта на сламка, отслабнал близо 10 килограма за този период, имал смущения в съня. Наложило се да бъде направена операция на И. в УМБАЛ „Св. Георги“ЕАД- гр.Пловдив, което било свързано

със закупуването на медикаменти и допълнителни средства за транспорт. Ищецът престоял в болницата около седмица след операцията, след което бил изписан за домашно лечение. Поведението на ищеца се променило след инцидента, същият станал затворен и уплашен, ограничил социалните си контакти.

В показанията си св.М.И.С. /съсед на ищеца/ сочи, че, И. се върнал от болницата в дома си с поставена шина на устата. Наложило се да се храни със сламка, защото изпитвал силни болки, говорил трудно, като това състояние продължило около 2- 3 седмици. За този период И. бил видимо отслабнал и изнервен в поведението си.

В показанията си св.Б.Я. /пряк свидетел- очевидец/, конфликтът между страните възникнал поради това, че ответникът З. помолил И. да му направи място, за да седне до него на масите пред магазина в с.П., а И. отказал грубо. Бидейки в нетрезво състояние, И. започнал да псува З. и да се държи агресивно към него. Впоследствие И. се опитал да удари З. с бутилка от бира, а последният /за да се защити/ го бутнал с дланта си в областта на лицето, като И. паднал на земята. След като се изправил, И. продължил да псува и обижда З., който се оттеглил към дома си заедно със св. К..

Идентични данни се установяват и от показанията на св.Т. К., придружавал ответника по време на процесния инцидент.

В показанията си св.В.Я. визира, че И. е провокирал З. с агресивното си поведение, като пръв е започнал да го обижда и псува. З. ударил И. с ръка в областта на лицето, в резултат от което И. залитнал и се хванал за масата.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Въззивната жалба е допустима- подадена е в законоустановения срок, от страна в процеса, имаща право и интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

След извършената служебна проверка по реда на чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По същество, решение в неговата обжалвана част е правилно. Правните изводи са формирани въз основа на установената по делото фактическа обстановка и са основани на материалния закон.

В тази връзка, настоящата инстанция няма основание да не ги приеме изцяло и изложените съображения в тази насока.

В конкретният казус, настоящата инстанция не може да приеме за основателни възраженията на жалбоподателя изложени в подадената от него въззивна жалба, чрез неговата защита. На практика, те в голямата си част са идентични с тези развИ.и пред първоинстанционния съд, на което последния е дал обоснован отговор.

В случая се възразява, че не е доказано по делото причинно-следствената връзка между извършеното деяние и продължителността на периода, в който са претърпени болките и страданията от пострадалия ищец.

Това възражение не може да бъде споделено за основателно.

Категорична е нормата на чл.45 от ЗЗД, че всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като във всички случаи на непозволено увреждане, вината се предполага до доказване на противното.

В случая от страна на ищите следва да бъде доказано кумулативното наличие на следните елементи: деяние, извършено от ответника; противоправност на същото; вина у извършителя; вредоносен резултат и причинна връзка между деянието и вредата. В тази насока следва да се визира, че правилно е прието, че съгласно разпоредбата на чл.383, ал.1 от НПК, одобреното от съда споразумение за решаване на делото има последиците на влязла в сила присъда. Съответно, както е отбелязано и от първата инстанция в случая намира приложение разпоредбата на чл.300 от ГПК, според която влязлата в сила присъда /в случая одобреното по НОХД №461/2022г. по описа на РС- Пазарджик споразумение за решаване на делото/ на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Законът изключва свободата на преценка на доказателствата и задължава съда относно фактите, чието осъществяване или неосъществяване е установено с влязла в сила присъда, да съобрази присъдата. Относно обстоятелствата, посочени в чл.300 от ГПК, присъдата се ползва със силата на присъдено нещо, като задължителната ѝ сила се отнася до всички елементи на престъпния състав. Ето защо, няма основание да не се приеме, че ответникът по настоящото дело Д. Д. З. е извършил гореописаното престъпно деяние, виновността на

ответника, претърпените вреди и причинно- следствената връзка за безспорно установени.

Вредите в случая са установени категорично от описаните травматични увреждания в представените към исковата молба и приети по делото медицинска документация, вкл. издадените епикризи от УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД- гр.Пловдив. Няма основание на база тези документи, издадени след процесния инцидент да не се приеме, че на ищеца И. е била причинена средна телесна повреда, изразяваща се в закрито пълно счупване на левия ъгъл на долната челюст и открито пълно счупване на тялото на долната челюст в дясно, като това увреждане е реализирало медико- биологичния признак „счупване на челюстта“.

Налице е позоваване от страна на защитата на жалбоподателят относно срока за възстановяване на пострадалия вследствие на причиненото му увреждане, че са налице противоречия в показанията на разпитаните по делото свидетели. В този аспект се визира от същата, че св.С. дава показания за период, в който Л. И. е страдал 2-3 седмици. Съответно св.Ф.Х. /приятелка на ищеца/ твърди, че страданията на същия са за период от 2-3 месеца. Приема се също така, че е следвало да се назначи съдебно- медицинска експертиза, която да установи този факт.

Тези доводи не могат да бъдат споделени. Действително е налице противоречие при тези две свидетелки относно продължителността на периода при които пострадалия е търпял болки и страдания, но факт е че такива са търпени вследствие на причинената му средна телесна повреда на 06.06.2020г. Факт е, че по делото са приложени две епикризи- л.85 и л.86. От първата се установява, че И. е постъпил в Клиника по ЛЧХ при УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД на 09.06.2020г., като е изписан на 14.06.2020г. Установено е в нея обективното състояние на последния, което е изразена в ограничено отваряне на устата, патологична подвижност и силна палпаторна болезненост в областта на ъгъла на дясната челюст отляво и в областта на премоларите отдясно. Извършена е оперативна интервенция под местна анестезия, като са поставени стандартни метални шини на горна и долна челюст. Осъществена е междучелюстна фиксация с меко- еластична тяга. Установено е, че е изгубена временно трудоспособност от страна на И..

От следващата експертиза се установява, че ищецът отново е постъпил

в Клиника по ЛЧХ към УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД в периода от 08.07.2020г., като е изписан на 10.07.2020г. Отново е извършена оперативна интервенция извършена под местна анестезия и при която е премахнато фиксиращото устройство.

Всичко изложено от тези две експертизи е достатъчно основание да се приеме, че търпените болки и страдания от страна на пострадалия са за много по- дълъг период и са в относимост с показанията на св.Ф.Х., които следва да бъдат кредитирани в тяхната цялост. Не е налице основание да не се кредитират и показанията на св.С. независимо, че същата визира по- кратък период от време. Не е спорно, че тя е съсед на пострадалия и не живее на съпругески начала и в домакинството на последния и което е показва, че тя не винаги е имал преки контакти с пострадалия И. и логично е да не бъде прецизна в посочения от нея срок. При тези съображения, констатираните противоречия не се отразяват относно продължителността на периода в които последния е търпял болки и страдания и които се приема, че са 2- 3 месеца, след инцидента, както е и прието от районния съд.

Не може да се приемат за основателни твърденията на защитата на жалбоподателя, че в досъдебното производство се съдържат данни за това, че след като З. е нанесъл удара си върху ищеца, последния е продължил да пие и пуши и дори да си говори с останалите, което сочило за една не особено голяма интензивност на нанесената травма и липса на причинна връзка на деянието с продължителността на болките и страданията, които се твърдят. Същите са ирелевантни в случая, тъй като имаме установени и доказани елементите от хипотезата на чл.45 от ЗЗД, като последиците от уврежданията, както имуществени, така и неимуществени са установени въз основа на възприетите от съда писмени и гласни доказателства. Както бе посочено по-горе, налице е в случая хипотезата на разпоредбата на чл.300 от ГПК и която е основание да не се приемат тези твърдения.

Действително, настоящата инстанция няма основание да не приеме възраженията в насока, че пострадалия е бил в нетрезво състояние, като е имал провокативно поведение спрямо ответника. Факт е обаче, че първоинстанционния съд след като първоначално е определил размер от 8000лв. за претърпени неимуществени вреди е разгледал и уважил направеното от З. възражение за съпричиняване. В тази насока са изложени

обосновани мотиви за приложението на чл.150, ал.1 от ЗЗД, които няма основание да не бъдат споделени и от настоящата инстанция и които са били основание първоначално определения размер за претърпени неимуществени вреди да се редуцира до размера от 4800лв.

Не следва да се счита, че при определяне размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди, като критерии следва да бъде размера на присъденото обезщетение, което е за сумата от 120лв., тъй като това не почива установената съдебна практика в тази насока.

Не може да се сподели за основателно и възражението в насока, че предявения размер на неимуществените вреди не съответства на определеното от наказателния съд за извършеното деяние наказание, тъй като е наложено едно от най-леките наказания, а именно пробация.

В случая, критерия за определянето на размера на обезщетението по реда на чл.52 от ЗЗД е по справедливост и на базата на събрани и възприети от съда доказателства установяващи, съответните болки и страдания които е изпитвал пострадалия вследствие на извършеното спрямо него деяния. Тези болки и страдания са установени по несъмнен начин от доказателствения материал по делото, като определения размер от 4800лв. след отчетено съпричиняване отговаря в пълна степен на изискването на горната разпоредба.

В този аспект няма основание да се приеме за основателно и възражението, че този размер е прекомерен поради факта, че З., с оглед представения по делото трудов договор работи на минимална работна заплата в строителството и осигурява собствената си издръжка и тази на жената с която живее на семейни начала и десетгодишното ѝ дете, което гледа като свое.

При тези съображения не е налице основание за изводи, че следва да се уважат исканията да се отхвърли присъдения размер на обезщетение, поради недоказаност на претенцията, съответно, че определения размер на обезщетение в размер на 4800лв. е завишен и в този смисъл да се намали размера на присъденото обезщетение.

С оглед съвпадане на крайните правни изводи на първоинстанционния с тези на въззивния съд, решението на първия следва да се потвърди изцяло в неговата обжалвана част, съответно присъдена ДТ, въззивната жалба, като

неоснователна следва да се остави без уважение.

Решението, с което е отхвърлен предявения иск на ищеца в останалата му част- над присъдените размери от 4800лв. до претендираните размери от 12000лв., като неоснователен и недоказан, осъден е Д. Д. З., да заплати на Л. Р. И., на основание чл.45 от ЗЗД, сумата от 120лв., съставляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, претърпени от И. в резултат от извършено на 06.06.2020г. в с.П., обл.Пазарджик от Д. Д. З., престъпно деяние по чл.129, ал.2, във вр. с ал.1 от НК, за извършването на което З. е бил признат за виновен с влязла в сила присъда по НОХД №461/2022г. по описа на РС-Пазарджик и присъждането, осъден е Л. Р. И., да заплати на Д. Д. З., сумата от 891,09лв., представляваща сторените от ответника съдебно- деловодни разноси, съразмерно с отхвърлената част от исковете, същото като необжалвано от страните по делото е влязло в законна сила.

С оглед изхода на делото, в тежест на ищите, следва да се присъдят направените от страна на И. съдебно- деловодни разноси пред въззивната инстанция в размер на 500лв.- адвокатско възнаграждение.

С оглед на гореизложеното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1119/17.10.2022г., постановено по гр.д. №1235/2022г. по описа на РС- Пазарджик, в неговата обжалвана част.

Решението в останалата му необжалвана част е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА Л. Р. И., с ЕГН ***** от с.П., ул.,22-ра“ №26, обл.Пазарджик, да **ЗАПЛАТИ** на Д. Д. З., с ЕГН ***** от с.П., ул. „Първа“ №44, обл.Пазарджик, сторените от последния съдебно- деловодни разноси в размер на 500лв.- адвокатско възнаграждение пред въззивния съд.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____